

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Milana Podhrázkého a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **M. M.**, zastoupeného Mgr. Davidem Obenrauchem, advokátem se sídlem Kopečná 11, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2014, čj. KrÚ 62662/2014/ODSH/12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 15. 4. 2015, čj. 52 A 88/2014 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Žalobce v řízení před Krajským soudem v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích napadl žalobou rozhodnutí žalovaného označené v záhlaví tohoto rozsudku. Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vysoké Mýto, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 6. 2014, sp. zn. MUVM/5931/2104/07. Správní orgán I. stupně tímto rozhodnutím uznal žalobce vinným z porušení § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a ze spáchání přestupku podle

§ 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 téhož zákona. Toho se žalobce dopustil tím, že dne 18. 11. 2013 v cca 13.30 hod. v obci Vysoké Mýto řídil motorové vozidlo s návěsem, ačkoli nebyl držitelem řidičského oprávnění. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 25 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 1 roku a povinnost nahradit náklady řízení.

II.

2. Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou. Napadené rozhodnutí považoval za nezákonné, neboť informace o zamítnutí jeho odvolání proti rozhodnutí o zákazu řízení motorových vozidel mu ke dni 18. 11. 2013 nebyla doručena. Uvedeného dne, kdy byl policií zastaven při běžné kontrole, nevěděl, ani nemohl vědět, že bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí, jímž mu byl zákaz řízení uložen. V době, kdy mu toto rozhodnutí mělo být doručeno, byl pracovně v zahraničí a po většinu času neměl možnost připojit se k internetu ani se telefonicky informovat, a to z důvodu nedostatečného signálu v oblasti, kde pracovní cestu vykonával. Udělil plnou moc advokátce JUDr. Sojkové a oprávněně předpokládal, že ta mu v případě obdržení relevantní písemnosti týkající se výsledku odvolacího řízení zprávu neprodleně vhodným způsobem předá. Kdyby byl s výsledkem odvolacího řízení obeznámen, samozřejmě by řidičský průkaz odevzdal, což také neprodleně učinil po 19. 11. 2013, kdy se o zamítnutí odvolání dozvěděl od bývalé přítelkyně. Přestože tuto skutečnost správnímu orgánu sdělil, ten se jí nezabýval a bývalou přítelkyni za účelem doplňování dokazování nevytěžil. Závěry správního orgánu o účelovosti výpovědi žalobce jsou tedy nepřezkoumatelné. Žalobce upozornil též na § 34 odst. 2 správního řádu s tím, že odevzdání řidičského průkazu je případem, kdy má zastoupený něco učinit osobně, proto je třeba takovou písemnost doručit přímo zastoupenému. Rozhodnutí o zamítnutí odvolání mu nebylo řádně doručeno, neměl se možnost o výsledku řízení dozvědět, natož aby se jím řídil a řidičský průkaz odevzdal. Není povinností žalobce denně se informovat o stavu odvolacího řízení u advokáta, zvláště pokud byl na pracovní cestě. Prodleva 12 dní, které uběhly mezi převzetím rozhodnutí zmocněnou advokátkou a prokazatelným předáním informace o výsledku odvolacího řízení žalobci, nepředstavuje pokus vyhybat se účelově převzetí zásilky.

3. Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích žalobu rozsudkem označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí zamítl. Zdůraznil zejména, že žalobce musel vědět, že mu byla uložena též sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. Nemohl se spoléhat na případný úspěch v odvolacím řízení, naopak mohl a měl vědět, že odvolání nemusí být úspěšné a pokud po zamítnutí odvolání poruší zákaz řízení motorových vozidel, musí počítat s příslušnými následky. Rozhodnutí o odvolání bylo v souladu se správním řádem doručeno zástupci žalobce. Pokud by žalobce tvrdil, že rozhodnutí nebylo řádně doručeno, měl postupovat podle § 24 odst. 2 správního řádu a požádat o určení neplatnosti doručení. Rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o přestupku není případem, kdy by žalobce měl „v řízení osobně něco vykonat“. Otázka informování o výsledku odvolacího řízení může být předmětem řešení mezi žalobcem a jeho zástupcem. Žalobce si měl se svým zástupcem dohodnout lepší způsob informování o výsledku odvolacího řízení. Pokud si žalobce se zástupcem nic konkrétního nedomluvil a vydal se dokonce na údajnou pracovní cestu do zahraničí, jednal lehkovážně. Krajský soud

dále označil tvrzení žalobce o pobytu v zahraničí za nevěrohodné, které již navíc bylo vyvráceno ve správním řízení. Závěry žalovaného týkající se nevěrohodnosti tohoto tvrzení žalobce v žalobě nevyvrátil. Pro rozhodnutí o zákonnosti napadeného rozhodnutí navíc není podstatné, zda žalobce v době nabytí právní moci rozhodnutí v zahraniční pobýval. Rozhodnutí správních orgánů nejsou nepřezkoumatelná, zabývala se i zmíněným návrhem žalobce na výslech jeho údajné bývalé přítelkyně. Žalobce neměl lehkovážně spoléhat a vymlouvat se na spolupráci se svým zástupcem. Jednak si jej nemusel vůbec zvolit, a jednak, pokud nechtěl respektovat nepravomocné rozhodnutí přestupku, měl si lépe dohodnout způsob informace o výsledku odvolacího řízení. Pokud tak neučinil, nemůže své pochybení přenášet na správní orgány. I v jeho případě platí zásada *vigilantibus iura*. Napadený rozsudek krajského soudu, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost v dalším odkazuje.

III.

4. Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce („stěžovatel“) kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

5. Stěžovatel v kasační stížnosti odkázal na svůj konzistentní postoj, který zastával již v žalobě. V době zmiňované silniční kontroly nevěděl, ani nemohl vědět, o zamítnutí jeho odvolání proti rozhodnutí, jímž mu byl uložen zákaz řízení. Opětovně zdůraznil, že v době, kdy mu toto rozhodnutí mělo být doručeno, byl pracovně v zahraničí a po většinu času neměl možnost připojit se k internetu ani se telefonicky informovat. Proto udělil plnou moc advokátce a oprávněně předpokládal, že ta mu v případě obdržení relevantní písemnosti týkající se výsledku odvolacího řízení zprávu neprodleně vhodným způsobem předá. Stejně jako v žalobě zopakoval, že pokud by byl s výsledkem odvolacího řízení obeznámen, samozřejmě by řidičský průkaz odevzdal. Připomněl též, že rozhodnutí mu mělo být v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu doručeno osobně. Prodlevu 12 dní, které proběhly mezi převzetím rozhodnutí zmocněnou advokátkou a prokazatelným předáním informace o výsledku odvolacího řízení jeho osobě, nelze považovat za pokus vyhybat se účelově převzetí zásilky.

6. Pracovní činnost stěžovatele jakožto řidiče mezinárodní kamionové dopravy předpokládá v podstatě neustálý pobyt v zahraničí. Proto si také zvolil zmocněnce a jak je zřejmé, nesnažil se řízení jakkoliv komplikovat či protahovat. Právě to, že byl odborně zastoupen zástupcem, kterého si *ad hoc* najal za úplatu, nesvědčí aplikaci zásady *vigilantibus iura*, ba právě naopak. V opačném případě by institut zastoupení postrádal smysl. Polemiku krajského soudu o tom, že existence nepravomocného rozhodnutí zakládá povinnost *apriori* předpokládat, že odvolání bude automaticky zamítnuto, považuje stěžovatel za skutečný průlom do právního systému. Obdobná řízení jsou totiž zásadně dvoustupňová a do doby pravomocného rozhodnutí nelze účastníkovi jakkoliv vytýkat neplnění povinností plynoucích z odvoláním napadeného rozhodnutí.

IV.

7. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Uvedl, že kasační námitky se shodují s námitkami uvedenými v žalobě proti jeho rozhodnutí. Ztotožnil se se závěry krajského soudu a setrval na svých závěrech uvedených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal.

V.

8. Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou, proto Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

9. Kasační stížnost není důvodná.

10. Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť pouze v případě přezkoumatelného rozhodnutí je zpravidla možné zabývat se dalšími kasačními námitkami (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 6/2004 - 105). Jde-li o namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, lze předeslat, že k požadavku přezkoumatelnosti rozhodnutí Nejvyšší správní soud v judikatuře konstantně uvádí, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci obsaženou v žalobě; proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Nepřezkoumatelné je také rozhodnutí, v němž se soud opomněl vypořádat s některou ze včasné uplatněných žalobních námitek (srov. například rozsudky čj. 5 As 72/2010 - 60, čj. 5 As 29/2007 - 64, čj. 4 Ads 21/2007 - 77 a čj. 1 Afs 135/2004 - 73). V projednávané věci Nejvyšší správní soud žádné ze shora uvedených pochybení krajského soudu neshledal. Sám stěžovatel ostatně námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku formuloval velmi obecně a upozornil toliko na „žalostně málo“ argumentů, kterými by jej krajský soud přesvědčil o logičnosti a spravedlivosti jeho rozsudku. Podle Nejvyššího správního soudu je nicméně podstatné, že krajský soud na všechny uplatněné žalobní námitky v odpovídající míře reagoval. Přestože lze dát stěžovateli za pravdu v tom, že značná část odůvodnění napadeného rozsudku obsahuje pojednání o obecných principech soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů, jež se přímo projednávané věci netýkají, nemůže tato skutečnost ve spojení s názorem žalobce zpochybňujícím „přesvědčivost a spravedlivost“ rozsudku vést k závěru o jeho nepřezkoumatelnosti. Pokud pak jde o zmiňovanou nepřezkoumatelnost závěrů správního orgánu, který se podle stěžovatele nezabýval otázkou předání informace o výsledku odvolacího řízení stěžovateli jeho bývalou přítelkyní a nevyslechl ji, odkazuje zdejší soud ve shodě s krajským soudem na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, který se s takto navrženým důkazem a související argumentací vypořádal (viz str. 4 rozhodnutí žalovaného).

11. Stěžejní námitka stěžovatele v dané věci spočívá v tom, že v době uskutečněné silniční kontroly nevěděl, ani nemohl vědět, že nemá řidičské oprávnění, neboť mu nebylo známo, že již skončilo řízení o jeho odvolání proti rozhodnutí, jímž mu byl uložen zákaz řízení všech motorových vozidel. Namítá současně, že toto rozhodnutí nemělo být

doručeno pouze jeho zástupci, ale též jemu osobně. Jak v tomto ohledu Nejvyšší správní soud ověřil ze správního spisu (ostatně není to mezi účastníky sporné), Krajský úřad Jihomoravského kraje rozhodnutím ze dne 7. 11. 2013, čj. JMK 110271, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Rosice ze dne 5. 9. 2013, čj. MR-S 588/13-ODO GAL/19. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, neboť dne 25. 12. 2012 v 21.45 hod. řídil v obci Veverské Knínice osobní motorové vozidlo pod vlivem alkoholu (v době silniční kontroly měl v krvi nejméně 0,86 promile alkoholu), za což mu byla uložena pokuta ve výši 12 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 9 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Toto rozhodnutí bylo doručováno toliko zástupkyni stěžovatele (JUDr. Petronele Sojkové, advokátce) a nabylo právní moci dne 7. 11. 2013.

12. Relevantní právní úpravu ve vztahu k rozlišení, které písemnosti lze ve správním řízení doručovat toliko zástupci účastníka a kdy je nutno písemnost doručit i přímo účastníkovi, představuje § 34 správního řádu, podle jehož odst. 2 se „[S] výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak“.

13. Ustanovení § 33 a § 34 správního řádu jako celek upravují obecně vztah mezi zástupcem a zastoupeným, přičemž rozlišují jednotlivé typy a formy zastoupení, jakož i jeho obsah a rozsah. Typické pro tento vztah je, že zástupce jedná sice jménem zastoupeného, avšak důsledky jeho úkonů, které pro zastoupeného činí, plynou vždy zastoupenému. Zástupce tak svými úkony vyvolává vznik práv či povinností zastoupenému. Protože je to právě zástupce, který má hájit práva zastoupeného ve správním řízení, stanoví správní řád zásadu, že i písemnosti, které jsou zastoupenému určeny, jsou doručovány výhradně jeho zástupci a pouze takové doručení má účinky založení běhu lhůt pro účely řízení. Tato zásada je prolomena výjimkou uvedenou právě v citovaném § 34 odst. 2 správního řádu. Toto ustanovení se aplikuje v případě písemností, jimiž je zastoupenému v řízení ukládána nějaká procesní povinnost proto, aby byl smysl či obsah řízení naplněn (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 239/2014 - 39). Takovým typickým úkonem je provedení výsledku účastníka v řízení. Jeho osobní výpověď nemůže totiž poskytnout nikdo jiný, než on sám, a to za předpokladu, je-li jeho osobní účast nutná pro dosažení cíle řízení, tedy pro zjištění skutkového stavu, na němž je konečný výsledek řízení zbudován (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 100/2008 - 61).

14. V projednávané věci příslušný správní orgán doručoval stěžovateli rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí o zákazu řízení motorových vozidel. Jednalo se o rozhodnutí ve věci samé, kterým řízení končilo, a správní orgán k němu již nepotřeboval jakoukoliv osobní součinnost žalobce. Výzva k vrácení řidičského průkazu, jež byla součástí rozhodnutí o uložení zákazu řízení motorových vozidel, nejenže není obdobou výše zmíněné výzvy ke splnění procesní povinnosti za účelem zjištění skutkového stavu, především ale představuje toliko připomenutí ze zákona plynoucí povinnosti, jež je důsledkem uložení zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel (srov. § 94a a § 113 odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu). Zákon o silničním provozu v účinném znění nevyžaduje, aby správní

orgán vydával samostatné správní rozhodnutí o povinnosti odevzdat řidičský průkaz, neboť tato povinnost vyplývá přímo ze zákona, který rovněž stanoví lhůtu ke splnění této povinnosti. Lze tedy uzavřít, že se stěžovatel mylí, pokud se domnívá, že zmiňované rozhodnutí o odvolání mělo být doručeno i jemu osobně.

15. Ve vztahu k námitce, že stěžovatel nevěděl, ani nemohl vědět, že bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí o uložení zákazu řízení motorových vozidel, je třeba předeslat, že podle § 125c odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu, se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že „*v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem řidičského oprávnění*“. Podle § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona, „*[ř]ídit motorové vozidlo může pouze a) osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel (dále jen „skupina vozidel“) uděleného Českou republikou, státem, který je členským státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru (dále jen „jiný členský stát“), nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která upravuje oblast silničního provozu*“.

16. Zákon o silničním provozu dále podrobněji upravuje v § 81 - § 102 podmínky pro udělení a držení řidičského oprávnění, skupiny a podskupiny řidičských oprávnění, odnětí, pozbytí či pozastavení řidičského oprávnění a konečně podmínky pro vrácení řidičského oprávnění. Držitel řidičského oprávnění pozbývá řidičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí, kterým mu byl soudem uložen trest nebo příslušným správním úřadem uložena sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel (§ 94a odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu). Držitel řidičského průkazu je povinen řidičský průkaz odevzdat příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí, kterým byla sankce uložena. Nejvyšší správní soud již v rozsudku čj. 7 As 137/2011 - 52 v tomto ohledu zdůraznil, že je třeba rozlišovat oprávnění řídit motorové vozidlo a osvědčení o tomto oprávnění, kterým je řidičský průkaz. Při nevrácení řidičského průkazu hrozí, že řidič, který má řidičský průkaz u sebe, ač jej měl ve stanovené lhůtě odevzdat, by mohl řídit motorové vozidlo i bez řidičského oprávnění, přičemž jeho pochybení by nemuselo být, např. při zběžné kontrole policií bez prověření příslušných evidencí, jednoduše zjištělné. Právě tomu má zabránit mechanismus odevzdání a vrácení řidičského průkazu.

17. Nejvyšší správní soud dále připomíná, že podle § 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále též „zákon o přestupcích“), k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích je přestupek spáchán z nevědomé nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Nejvyšší správní soud se v projednávané věci ztotožňuje se závěry krajského soudu v tom smyslu, že nenaplnění subjektivní stránky přestupku nemůže spočívat toliko v tom, že stěžovatel nekontaktoval svého zástupce s ohledem na tvrzenou pracovní cestu do oblasti bez internetového připojení a s nedostatečným signálem pro komunikaci mobilním telefonem. Tento závěr je v souladu s judikaturou zdejšího soudu, která se již opakovaně obdobnými skutkovými situacemi zabývala. Kupříkladu v rozsudku čj. 1 As 150/2012 - 33 Nejvyšší správní soud uzavřel, že „*[p]ro závěr, že pachatel měl a mohl vědět o tom, že řídí bez řidičského*

průkazu, je nutné mít najisto postaveno, že pachateli bylo rozhodnutí ukládající tuto sankci řádně doručeno. Právě skutečnost, že se vlivem své nedostatečné opatrnosti s tímto rozhodnutím nemohl fakticky seznámit, ačkoli by při zachování obecně uznávané míry opatrnosti měl, může vést k závěru o nevědomé nedbalosti při spáchání přestupku“. Nelze vycházet z toho, že řidič není nevědomě nedbalý ve vztahu k přestupku řízení bez řidičského oprávnění jen proto, že se fakticky neseznámil s rozhodnutím o odvolání v řízení proti rozhodnutí, jímž mu byl uložen zákaz řízení motorových vozidel. V situaci, kdy stěžovatel svému zástupci nesdělil jiný kontakt než e-mailovou adresu (k níž dle tvrzení stěžovatele měla přístup jeho bývalá přítelkyně), a nemohl se tak se stavem odvolacího řízení seznámit, zavinil porušení zákonem chráněných zájmů přinejmenším ve formě nevědomé nedbalosti (nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl). Na výše uvedeném pak nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že rozhodnutí, jímž byl stěžovateli uložen zákaz řízení motorových vozidel, nabylo právní moci dne 7. 11. 2013, a stěžovatel byl policejní hlídkou kontrolován již dne 18. 11. 2013. V případě tak zásadní otázky, jakou je držení řidičského oprávnění (zvláště u osoby řidiče kamionové dopravy), lze časový prostor v rozsahu několika dní považovat za dostatečný k tomu, aby se stěžovatel s daným rozhodnutím seznámil. Součástí správního spisu je ostatně též sdělení zaměstnavatele stěžovatele (Hebík Transport, s. r. o.) ze dne 3. 2. 2014, podle něhož byl stěžovatel s vozidlem v EU pouze ve dnech 8. 11. - 11. 11. 2013 a 15. 11. - 17. 11. 2013, ve dnech 11. 11. - 15. 11. 2013 a 17. 11. - 18. 11. 2013 byl dle tohoto sdělení stěžovatel v ČR. Ani tato kasační námitka stěžovatele tedy nemůže být důvodná.

18. Nad rámec výše uvedeného lze též upozornit na závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2013, sp. zn. 7 Tdo 498/2013, který sice posuzoval účinky doručení rozhodnutí zástupci účastníka ve správním řízení pro naplnění skutkové podstaty přečinu maření úředního rozhodnutí ve smyslu trestního zákona, nepochybně k nim však lze přihlídnout i u posouzení naplnění skutkové podstaty přestupku řízení bez řidičského oprávnění. Nejvyšší soud ve shora označeném usnesení mimo jiné konstatoval, že „*správní rozhodnutí postačí doručit zástupci obviněného, přičemž za splnění podmínek podle § 23 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, lze při doručování rozhodnutí odvolacího správního orgánu využít tzv. fikci. Za takové situace je věcí obviněného, aby se zajímal o existenci rozhodnutí v odvolacím řízení. Proto okolnost, že se obviněný vůbec nezajímal o to, jak rozhodl odvolací správní orgán o jeho odvolání proti rozhodnutí, kterým mu byl uložen zákaz řízení všech motorových vozidel, nemůže odůvodňovat závěr, že nevěděl o tom, že mu byl takový zákaz pravomocně uložen. Z hlediska subjektivní stránky přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku může mít význam v konkrétní věci i to, že obviněný se v minulosti opakovaně dopouštěl dopravních přestupků, což svědčí o tom, že má dostatek zkušeností s řízením před správními orgány, které rozhodují v řízení o přestupcích.*“

VI.

19. Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal podanou kasační stížnost v žádné ze vznesených námitek za důvodnou, a proto ji zamítl (§110 odst. 1. s. ř. s.).

20. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 6. října 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu